

Άγιος Τύχων του Ζαντόνσκ (†13 Αυγούστου), ο Ασκητής Επίσκοπος

[Ορθοδοξία](#) / [Αγιολογία](#)

Άγιος Τύχων του Ζαντόνσκ (†13 Αυγούστου)

Ο Άγιος Τύχων γεννήθηκε το 1724 από φτωχούς γονείς στο χωριό Κορέτζκ της επισκοπής του Νόβγκοροντ. Μετά τον θάνατο του πατέρα του, πήγε να δουλέψει σε κάποιους χωρικούς για να βγάζει ίσα-ίσα το ψωμί του. Σπούδασε στην Εκκλησιαστική Σχολή και κατόπιν στο Ιεροδιδασκαλείο του Νόβγκοροντ, όπου έγινε καθηγητής ρητο-ρικής, μόλις πήρε το δίπλωμά του. Είχε το αίσθημα της διαρκούς παρουσίας του Θεού και του άρεσε να διαβάζει ή να μελετά νύχτες ολόκληρες. Κάποτε όταν αγρυπνούσε, καθώς σκεφτόταν την αιώνια μακαριότητα, άνοιξε ξαφνικά ο ουρανός και ένα άφατο φως άστραψε μπροστά του δημιουργώντας μέσα του φλογερό πόθο για την μοναχική ζωή και την προσευχή. Μετά από τέσσερα χρόνια (1758) εκάρη μοναχός με το όνομα Τύχων και αφού χειροτονήθηκε πρεσβύτερος, την ίδια χρονιά, του εμπιστεύθηκαν την διεύθυνση του Ιεροδιδασκαλείου του Τβερ.

Αν και επιθυμούσε να ζήσει ως μοναχός έγινε επίσκοπος σε ηλικία 37 ετών (1761) και σύντομα έγινε επίσκοπος του Βορονέζ, μία επισκοπή με τεράστια προ-βλήματα. Φρόντισε να ανεβάσει το πολιτιστικό επίπεδο και το ηθικό φρόνημα του κλήρου. Επισκεπτόταν τις ενορίες, δίδασκε ακούραστα, γραπτά και προφορικά τις αλήθειες

του Ευαγγελίου που συνέδεε πάντα με το πρό-σωπο του Χριστού. Ήταν πολύ πράος και ταπεινός και όταν θεωρούσε πως είχε πληγώσει κάποιον ζητούσε αμέσως συγχώρεση γονατίζοντας στη γη. Με την αγάπη και τον ζήλο που τον διέκρινε, δεν έκανε οικονομία στις φυσικές του δυνάμεις και μετά από πέντε χρό-νια αναγκάσθηκε να παραιτηθεί από το αξίωμά του για λό-γους υγείας (1768). Αποσύρθηκε στο ταπεινό μοναστήρι του Ζαντόνσκ όπου πέρασε τον υπόλοιπο βίο του με θεάρεστη άσκηση.

Στο κελλί του αντί για κρεβάτι είχε ένα κι-λίμι στρωμένο στη γη και δύο μαξιλάρια, και σκεπαζόταν με μία προ-βιά. Είχε μερικές εικόνες στον τοίχο, ένα τραπέζι, μία καρέκλα και με-ρικά βιβλία. Φορούσε ένα τραχύ μάλλινο ράσο και υποδήματα από πλεγμένο φλοιό και την σύνταξή του την μοίραζε στους φτωχούς. Η πόρτα του ήταν ανοιχτή σε όλους που έβρισκαν κοντά στον άγιο επίσκοπο τροφή, ρούχα και πνευματικούς λόγους παραμυθίας. Έβγαινε μόνο για να παρευρεθεί στην θεία Λει-τουργία, ψάλλοντας με τους μοναχούς στον χορό, αλλά ποτέ δεν τελούσε ο ίδιος την Λειτουργία. Κοινωνούσε πάντα με δάκρυα στα μάτια. Μετά ασχολούνταν με τη συγγραφή των θεολογικών και ηθικών έργων του. Προικισμένος με εξαιρετική μνήμη, εμπλούτιζε τις ερμηνείες του με πλήθος παραθεμάτων από τις Γραφές, τους αγίους Πατέρες και τους Βίους των αγίων. Όταν υπαγόρευε τα έργα του, οι λόγοι του, εμπνευσμένοι από το άγιο Πνεύμα, κυλούσαν από το στόμα του με τόση γρηγοράδα που ο γραμματέας του δεν προλά-βαινε να τα καταγράψει. Τη νύχτα αφοσιωνόταν στην προσευχή και τις μετάνοιες μέχρι το πρωί. Μία νύχτα εμφανίσθηκε σ' αυτόν ο Χριστός, ματωμένος και γεμάτος πληγές, και ο άγιος έπεσε στα πόδια Του για να τα προσκυνήσει φωνάζοντας: «Εσύ, εσύ Σωτήρ μου, να έρχεσαι σε μένα!»

Μιαν άλλη νύχτα, ενώ έκανε όπως συνήθιζε τον γύρο του ναού γο-νατίζοντας μπροστά σε κάθε πόρτα και ευχαριστώντας τον Θεό με δά-κρυα, στράφηκε προς το ιερό και είδε από τους ουρανούς να ξεχύνεται ένα λαμπρό φως που καταύγασε όλο το μοναστήρι και άκουσε μία φωνή να λέει: «Ιδού τα αγαθά που έχουν ετοιμασθεί για εκείνους που αγαπούν τον Θεό». Μια άλλη φορά, είδε την Θεο-τόκο ένθρονη πάνω από τα σύννεφα μαζί με τους αγίους Αποστόλους Πέτρο και Παύλο στο πλευρό της. Γονατίζοντας ο άγιος της ζήτησε τότε να μεσιτεύσει για να συνεχίσει ο Θεός να δίνει την χάρη του σε όλο τον κόσμο.

Από το 1779, ο άγιος Τύχων έγινε τελείως έγκλειστος: δεν δεχό-ταν πια επισκέπτες, σπανίως μιλούσε σε αυτούς που τον υπη-ρετούσαν στο κελλί του, δεν πήγαινε πια στον ναό και έβγαινε μόνο τις εορτές για να επισκεφθεί τους φυλακισμένους. Στην απομόνωση αυτή διαλογιζόταν τον θάνατο μπροστά στο φέρετρο που είχε ετοιμάσει. Πέρασε έτσι τέσ-σερα χρόνια μέχρι την ημέρα όπου

ύστερα από ένα όραμα προσβλήθηκε από ημιπληγία και υποχρεώθηκε να μένει κατάκοιτος. Νιώθοντας τις δυ-νάμεις του να εξαντλούνται, τρεις ημέρες πριν την εκδημία του, συγκέν-τρωσε τους κοντινούς του ανθρώπους Κάι ευεργέτες του και τους είπε δεί-χνοντας τον Σταυρό: «Δέομαι στον Κύριο για όλους σας». Ήσαν τα τελευταία λόγια του και τρεις ημέρες αργότερα κοιμήθηκε εν Κυρίω σε ηλικία πενήντα εννέα ετών.

Η τιμή του άρχισε αμέσως μετά την τελευτή του και εξαπλώθηκε γρήγορα σε όλη την ρωσική γη. Αναγνωρίσθηκε επισήμως από την Εκκλη-σία την ημέρα της ανακομιδής των τιμίων λειψάνων του, παρουσία πολλών χιλιάδων πιστών, στις 25 Αυγούστου 1861.

<http://bitly.com/2b5EVAK>